

Kongelige Embeder i det Hele have lidt og fremdeles kunne ventes at ville lide, at det Tilfælde hyppigere end tidligere vil indtræffe, at en Fuldmægtig som saadan bliver pensioneret, og deels navnlig de høiere Embedsmænds Pension derved vilde blive nedsat, idet Tjenestetiden som Kongelig Embedsmand er et vigtigt Moment ved Beregningen af Pensionens Størrelse. Men dette Hensyn har man ikke troet at burde lade komme i Betragtning ligeoverfor den særdeles skadelige Indflydelse, Inddragelsen af Fuldmægtigposterne som Kongelige Embeder — som en væsentlig Indskrænkning af Pensionsretten — vilde udøve paa Embedsmandens Stilling i Tilfælde af Pensionering. For at bringe Lønningsudgifterne ned og indskrænke de pensionsberettigede Embedsmænds Antal har man efterhaanden tilstræbt at samle Forretningerne i større Contoirer, hvor Chefen behandler sin Klasse af Sager og fører det almindelige Tilsyn med samtlige Contoiret underlagte Forretninger, medens den ene Fuldmægtig — efter Loven af 1860 med et Expeditionsskriverhonorar — selvstændig behandler sin Klasse af Sager, og den anden varetager den øvrige i Almindelighed special Sagkundskab udkrævende Behandling og Expedition af Sagerne. Denne Samling af Forretningerne i større Contoirer er kun bleven mulig ved hin Organisation; vil man forlade den, vil man med Nødvendighed komme til at dele Forretningerne i flere mindre Contoirer, hvert med sin Chef; men det finansielle Mødem, man har havt, vil da forfeiles.

Medens man altsaa anseer det for nødvendigt at bibeholde Fuldmægtigklassen, maa man paa den anden Side ogsaa finde det rigtigt, at den Kongelige Udnævnelse først begynder med denne Klasse, idet man ikke kan tillægge den Frygt nogen afgjørende Vægt herimod, at den lange Udsigt til fast Ansættelse, deels paa Grund af, at denne er indskrænket til at begynde med Fuldmægtigklassen, deels fordi Embedsmændenes Antal overhovedet formindskes, skulde afholde de bedre Kræfter fra at søge ind i Ministerierne, hvor man netop maa ønske dem tilstede.

Man har altsaa i Forlaget i Almindelighed fulgt Bestemmelserne i Loven af 31te Marts 1860 om, at de Kongelig udnævnte Em-

bedsmænd i Ministerierne blive: Departementschefer, Contoirchefer og Fuldmægtige, saaledes at de til den sidste Klasse nærmest hørende Embeder, som høves i enkelte Ministerier, indordnes i denne, og at Cancellist- og Assistentposterne saavel som Skriverposterne ikke optages i Lønningsplanen, men at der for de enkelte Ministerier bevilges i rund Sum de Beløb, som ville være nødvendige til Medhjælp udover de efter Foranstaaende fast ansatte Embedsmænd.

Indenfor denne Classification har man fornemlig rettet Bestræbelserne paa at vinde Besparelser for Statskassen ved at indskrænke Departementernes og Contoirernes og de i de sidste ansatte Fuldmægtiges Antal saameget som det har kunnet skjønnes foreneligt med Forholdene og Forretningernes Løb.

Som ovenfor bemærket, fastsætter Loven af 31te Marts 1860 eensartede Lønninger for de enkelte Embedsklasser med Alderstillsæg for visse Aars Tjeneste indtil et vist Maximum, hvorimod Forholdet er et andet i de Ministerier, for hvilke hin Lov ikke er gjældende. Det har været taget under Overveelse, om ikke mulig en Ordning var at foretrække, ifølge hvilken Lønningerne, navnlig for Contoircheferne, ordnedes i Dverreensstemmelse med de for de locale Embeder vedtagne Principer, saaledes at Lønningens Størrelse kom til at rette sig efter Embedets Omfang og de Krav, som derigjennem stilles til den Vedkommendes Kræfter og Dygtighed. Naaget det vistnok maa erkjendes, at Contoirchefposterne i denne Henseende frembyde Forskjellighed, og at Lønningens Afspasning efter Forretningernes Bessaffenhed og Omfang i og for sig turde være rigtig, har man dog ikke troet at burde lægge et saadant Hensyn til Grund for nærværende Forslag, deels fordi Forskjellen mellem Contoirchefernes Forretninger og det dermed forbundne Ansvar ikke er saa stærkt fremtrædende som i andre Embedsklasser og derved ogsaa langt vanskeliggere at afveie, deels fordi det er tilsigtet at lette Cheferne for de større Contoirer Forretningerne ved Bistand af en Fuldmægtig, deels endelig fordi en Omdeling af Forretningerne mellem de forskjellige Contoirer, som undertiden kan paabydes af verende Forhold og andre Omstændigheder, let kunde støde paa Hindringer,